

2. Mergeam dimineța prin câmpie

Mergeam dimineța prin câmpie,
roua era încă pe iarbă; ciocârlia veselă mi-a spus:
„Ei, tu! Frumoasă dimineată, nu-i așa ? Ei, tu! Nu e frumoasă lumea?
Cip, cirip! Frumoasă și veselă! Cât de mult îmi place lumea!”
Și clopoțelii din câmp, cu dispoziție bună și veselă,
cu sunetul dulce al clopoțelilor lor, mi-au cântat salutul dimineții:
Nu e frumoasă lumea? Ding, dong! Ce lucru minunat!
Cât de mult îmi place lumea! Aha! ”
Și începu la lumina soarelui imediat să strălucească lumea;
totul, totul prinde sunet și culoare la lumina soarelui!
Flori și păsări, mari și mici! Bună ziua!
Nu e frumoasă lumea? Ei, tu! O lume frumoasă?
Acum începe și fericirea mea?! Nu! Nu! Fericirea la care mă gândesc, niciodată
nu va înflori!

3. Am un cuțit înroșit

Am un cuțit înroșit, un cuțit în piept. Ah! Ah!
Rănește adânc fiecare bucurie, fiecare plăcere!
Ah, ce oaspete rău! Nu are niciodată pace, niciodată liniște,
nici ziua, nici noaptea când dorm! Ah! Ah!

Gustav Mahler

Lieder eines fahrenden Gesellen/Cântecele unui ucenic călător

Gustav Mahler a compus ciclul de lieduri „Lieder eines fahrenden Gesellen” (Cântecele unui ucenic rătăcitor) între anii 1883-1885, sub influența iubirii sale neîmpărtășite față de tânăra soprană Johanna Richter. Acesta este primul său ciclu de lieduri, iar textele au fost scrise de către el însuși. Prin cele patru cântece, Gustav Mahler descrie sentimentele și durerea lui cauzate de dragostea neîmpărtășită, care îl condamnă la viața de rătăcitor. Tematic, acest ciclu de lieduri prezintă asemănări cu ciclurile lui Schubert, „Winterreise” și „Die schöne Müllerin”.

Primul cântec este încă foarte realist; personajul descrie cum iubita sa se căsătorește cu altcineva și el rămâne singur și trist, retrăgându-se. Al doilea cântec ne introduce într-o lume de sentimente și vise mai abstracte ale personajului. Rătăcitorul găsește inițial alinare în frumusețea naturii, dar la finalul cântecului realizează că nici natura nu poate vindeca durerea profundă a iubirii neîmpărtășite. Al treilea cântec exprimă disperare pură, oferind o privire în lumea interioară plină de durere a personajului. Al patrulea și ultimul cântec începe cu un motiv de marș funebru și se încheie în lumea viselor a personajului, care în cele din urmă găsește liniștea și adoarme sub un tei